

קוויפּו

0. לה קלציו

פעם לא היו כלל נהרות על כדור הארץ. המים היחידים שהכירו האנשים, החיים ביערות עד הענקיים, היו אלה שנפלו מהשמיים, קיוו, מי גשמים ששקעו בתוך האדמה.

לאנשים לא היה שקט ומנוחה, וכשרצו להשקיט את הצמא שלהם, היו צריכים לאסוף מי טל מהעלים או לחפש, כמו חיות או ציפורים, את שלוליות המים בין סלעים.

יום אחד יצא נער צעיר כדי לחפש מים. הוא הלך ימים שלמים דרך היער, רגליו נפצעו משורשי העצים ופניו נשרטו על ידי ענפים קוצניים.

ערב אחד החליט לנוח לרגלי עץ ענקי ואז ראה דבר מוזר. לידו הלכה שיירה ארוכה של נמלים שחורות. הן הלכו בשורה אחת

ודרך העשבים והאזוב יצרו שביל, שהוביל מעמקי היער אל העץ שתחתיו ישב.

הנער הביט עליהן בלי לזוז כי לא רצה להפריע להן במלאכתן. שיירת הנמלים נעלמה בין שורשי העץ הגדול, בחור שנראה כמו כניסה לשאול.

הנער נבהל מאוד כי ידע את סיפורי הזקנים על העולם הנמצא תחת האדמה, ושם חיים רק רוחות ללא פנים, שמתקיימים בלי לראות את אור היום. לאט-לאט אזר אומץ, התקרב לפתח בו נכנסו הנמלים, וראה שאלה, אחרי שירדו מתחת לפני האדמה חוזרות כשכל אחת נושאת טיפת מים בין לסתותיה.

הנער התרגש מאוד והתחיל לרעוד כולו. הוא הבין שגילה כרגע את המקום הנסתר בו נשמרים כל המים היורדים משמיים. העץ תחתיו ישב היה עץ ענקי, קוויפּו, שהתרומם מעל כל יתר עצי היער, גבוה כל כך שמדי פעם ידי אל הברק

אותם, וגם לנמלים השחורות, שנושאות,
כסימן לזמנים ההם, טיפות שנוצצות בין
לסתותיהן.

פגעה בו וקרעו את צמרתו באצבעות
האבן שלהן.
הוא התחיל לחפור, אך ראה מיד שהעץ
כה גדול וחזק, כי לא יוכל להשיג את
מטרתו לבדו. הוא קרא לעזרה, אך איש
לא שמע כי הרחיק כבר מאוד מכפרו.
רק נקר ירוק בא לעזרתו. ביחד התחילו
לחפור בין שורשי העץ, הציפור במקורה,
הנער במכוש שהכין לו מאבן. הד
עבודתם מילא את היער ברעשים מוזרים,
ואז, לקראת בוקר, העץ קוויפו, שיסודו
חובל, התחיל לנטות הצדה. עם רעש
חזק, דומה לקול של רעם, נפל בסוף העץ
ואז ראו שניהם, הנער והציפור, שהעולם
כבר לא נראה כמו קודם. משורשי העץ
התחילו לנבוע זרמי מים, ושורשי העץ היו
כה רחבים וגדולים שהמים היוצאים
מתחתם הפכו לנהר, וענפי העץ ועליו
נעלמו בים.
מאז האנשים מכירים נהרות ופלגי מים
והם מלאי כבוד לעצי קוויפו שנתנו להם